

Editorial

Despre prăpastia neiubirii de oameni și a nemilostivirii față de cei săraci, bolnavi și în nevoi

Pilda din a XXII-a Duminică după Pogorârea Duhului Sfânt ne aduce în fața ochilor paradigma omului care se încrede mai mult în bogățiile lui și sărăcește în iubirea de Dumnezeu și de aproapele, precum și exemplul săracului Lazăr, un exemplu de răbdare a greutăților, răbdare a unei boli îndelungate și răbdare a sărăciei și a lipsurilor de tot felul.

Cu adevărat sărac în iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele mai ales este acest om bogat, care se îmbrăca în purpură și vison, care avea la masa sa băuturi rafinate și mâncăruri alese, un om al cărui nume Evanghelia de astăzi nu ni-l amintește; căci, așa cum spun Sfinții Părinți, omul care nu face milostenie și trece cu vederea pe cel sărac, bolnav și în nevoi, este ca un om fără nume. Sfânta

Evanghelia după Luca, în capitolul XVI, versetul 22, spune: „Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat”. Vedem aici că și cel înstărit și cel sărac se întâlnesc, la capătul vieții, cu moartea trupului, de care nimeni nu scapă aici, pe pământ. Însă, știm ce spune Sfânta Scriptură, la un moment dat, când zice „Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui (Psalmul 115, 6)”. Săracul Lazăr, pentru că a răbdat cu smerenie și cu inima

bună boala, sărăcia și mai ales nemilostivirea și lipsa de îndurare din partea celui bogat, fără să ceară și să se arate nemulțumitor, în clipa morții este luat de sfinții îngeri și dus la odihnă în sânul lui Avraam. Bogatul, care toată viața se veselise în haine scumpe, mâncăruri alese și băuturi rafinate, pentru că nu a avut milă de cel sărac și bolnav, care zăcea la poarta lui, este înmormântat, el care încă în viață fiind, își ducea sufletul ca un mort, înmormântat mai înainte de vreme. Căci orice om care trăiește în păcate grele – și iubirea de bani și de averi este un păcat greu, de moarte – are sufletul său omorât de păcate, cu alte cuvinte

acel om, deși fizic trăiește, din punct de vedere spiritual și duhovnicesc, el este **mort**, cum spune și în cartea Apocalipsei: „Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort”. În aceeași carte a Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan aflăm următorul cuvânt: „fiindcă tu zici: sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie. Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns; și sărac și orb și gol! Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești și veșminte albe ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale și alifie de ochi să-ți ungi ochii și să vezi”. Cu adevărat ticălos, vrednic de plâns, sărac, gol și orb este tot omul bogat care se gândește numai la el și de semenul său aflat în nevoie nu-i pasă! Unul ca acesta, când va veni sfârșitul vieții, va vedea cât de mult

a fost amăgit de bogății, de iubirea de sine și cea de averi și va regreta amarnic că nu s-a îngrijit de sufletul său și nu a făcut milostenii în viața sa, ajutându-i pe cei săraci, pe cei bolnavi și pe cei goi.

„Aurul curățit în foc”, pe care ne îndeamnă Domnul nostru Iisus Hristos să-l cumpărăm pentru a ne îmbogăți și veșminte albe a dobândi, reprezintă faptele bune, mai ales milostenia și ajutorul oferit semenului nostru bolnav, sărac și în nevoi de tot felul. Chiar dacă am greșit la un moment dat în viață, am făcut păcate mari și parcă de neiertat, dacă suntem buni cu semenii noștri și avem o inimă milostivă față de cei bolnavi și de cei săraci, ajutându-i și sprijinindu-i în nevoile lor, Bunul Dumnezeu ne iartă de cele ce am greșit în viață, îmbrăcându-ne în „veșminte albe” și oferindu-ne șansa mântuirii și fericirii veșnice.

Sfântul părinte Maxim Mărturisitorul spune că „**prăpastie cu adevărat înfricoșată și mare între Dumnezeu și oameni este plăcerea și dragostea față de lumea aceasta. Îmbrățișând bărbătește și cu bucurie lipsa acestora, Lazăr – cum arată boala și foamea, una pricinuindu-i înstrăinarea de lume, alta de trup – s-a învrednicit să primească odihna în sânurile lui Avraam... Bogatul nemilostiv însă a rămas lipsit și de viața prezentă, pe care singur a îmbrățișat-o cu iubire, întrucât aceasta prin fire nu poate fi reținută din curgerea ei, și nu s-a putut împărtăși nici de cea viitoare, față de care a rămas cu totul nemișcat și fără iubire**”.

Să nu facem ca acest bogat din Evanghelia care, de atâtea ori vedea pe cel sărac că nu avea ce mânca și trecea nepăsător pe lângă el, își închidea inima față de el și

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Pilda samarineanului milostiv	p. 2
Poezie creștină	p. 4
Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele?	p. 6
Mărturii	p. 7
Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor.....	p. 8
Efectele Tainei Sfântului Maslu	p. 9
Sfântul Ierarh Nicolae – mare făcător de minuni	p. 10
Interesul Părintelui Serafim Rose pentru studiul Cărții Facerii.....	p. 11

Despre prăpastia ne iubirii de oameni și a nemilostivirii față de cei săraci, bolnavi și în nevoi

(urmărire din pagina 1)

urechile surde le avea față de strigătele mute de foame și sete ale celui bolnav și necăjit. Să nu lăsăm nici un sărac și nici un om bolnav să treacă pe lângă noi fără să-i facem lui un bine, ajutându-l! Vedem în Evanghelia de astăzi faptul că cel care a avut multe averi, pe lumea aceasta, și multe bogății, ajunge pe lumea cealaltă să cerșească un strop de apă și – mai mult – ajunge să se chinuiască în foc pentru nemilostivirea lui față de cel sărac!

Pilda Duminicii a XXII-a după Rusalii ne arată și faptul că între cei vii și cei adormiți există o strânsă legătură; astfel, bogatul îl roagă pe Părintele Avraam să-i anunțe pe frații săi de pe pământ să nu procedeze cum a procedat el în viață, ci să fie milostivi, ajutându-i pe toți cei săraci și bolnavi în nevoile lor! Răspunsul pe care îl oferă Dreptul Avraam este edificator: „Dacă nu ascultă de Moi-

se și de proroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morți (Luca XVI, 31)”. Aceasta arată, pe de o parte, importanța ascultării și împlinirii Cuvântului lui Dumnezeu, iar, pe de altă parte, cât de mult vatămă sufletul unui om lipsa de credință și nemilostivirea față de cei săraci și în nevoi. Cu ajutorul Lui Dumnezeu noi putem să fim milostivi, să avem o inimă înțelegătoare și iubitoare față de cei bolnavi, săraci și în nevoi, ajutându-i în nenumărate feluri și sprijinindu-i în greutățile lor. Numai așa vom putea trece peste prăpastia de care amintește Sfânta Evanghelia după Luca, **prăpastia ne iubirii de oameni și a nemilostivirii față de cei săraci și în nevoi.**

Marius Stochițoiu

(reflecție la Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr, Sf. Ev. Luca 16, 19-31, 5 noiembrie)

Sursă foto: theofania.ro

Pilda samarineanului milostiv

„Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” (Luca 10, 25)

Mântuitorul Iisus Hristos, în scurta Sa activitate pământească, a avut parte de toate categoriile de oameni care puneau întrebări. De obicei, le-a răspuns tuturor. Dar de câteva ori n-a răspuns. Fie că a tăcut, pur și simplu, ca în Săptămâna Pătimirilor, în fața lui Pilat și a marilor sinagogii (cf. Marcu 14, 60; 15, 4), și se știe de ce, fie că a răspuns printr-o altă întrebare (cf. Luca 10, 26), fie că și-a condiționat răspunsul de răspunsul întrebătorilor la o întrebare a Lui, cum a fost atunci când L-au întrebat cu ce autoritate răsturnase mesele zarafilor din

templu și cu ce putere uscase smochinul.

De multe ori, în împrejurări în care partenerii Săi de dialog erau de rea-credință, Iisus a ales metoda eschivării de la temă prin mutarea discuției pe alt teren. Așa a fost și în cazul acestei despre autoritatea cu care răsturnase mesele zarafilor și puterea cu care uscase smochinul. Și-a condiționat răspunsul de un răspuns al lor la altă întrebare. Și dacă ei s-au dovedit incapabili de o opțiune-răspuns, din motive de tactică, Domnul S-a socotit și El îndreptățit, tot din motive de tactică, să nu le răspundă.

De ce nu le-a răspuns Iisus? Fiindcă întrebarea lor nu fusese sinceră. Nu erau curioși cu ce putere făcea ceea ce făcea, actele de autoritate sau minunile, erau interesați doar „să-L prindă în cuvânt”. Minunile nu se puteau face cu puterea omenească. Rămânea deci să se poată face ori cu puterea lui Dumnezeu, ori cu a lui Belzebul. Știm dintr-o altă confruntare pe aceeași temă că ei îl învinuiau că le face cu puterea lui Belzebul (cf. Luca 11, 5; Ioan 8, 48; Matei 10, 25). Când a încercat să-i lămurească logic că e imposibil să alungi dracii cu ajutorul șefului lor (cf. Luca 11, 17-18), fiindcă tocmai atunci vindecase un îndrăcit, nu s-au lăsat convinși. Erau opaci la logică. Așa că, dacă le-ar fi spus acum că face minunile cu puterea lui Dumnezeu, nu L-ar fi crezut nici de data aceasta.

Mântuitorul a preferat să evite discuția. N-a socotit-o utilă nici pentru cei ce asistau la dis-

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor.

De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

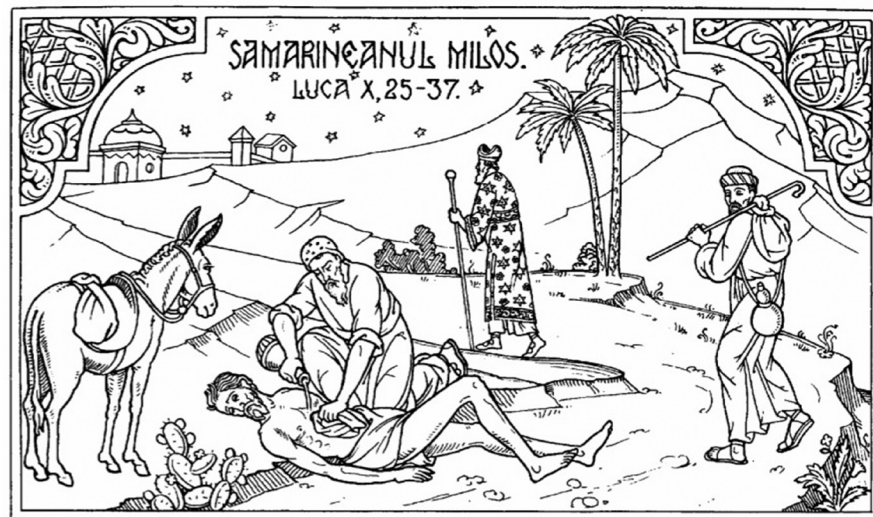
Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

cuție. A ales pentru împrejurarea aceasta sfatul din Pildele lui Solomon: „Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu te asemeni și tu cu el” (26, 4). Și-apoi, prin felul cum rezolvase întrebarea, El avusese ultimul cuvânt. În fața ascultătorilor, El câștigase duelul.

Iată încă un întrebător: un învățător de Lege. Un personaj sus-pus, foarte important în ier-

ținem seama că a vrut să fie doar o ispitire, e esențială. El n-a întrebat ce trebuie să știe sau ce trebuie să creadă. Acestea le știa. Și era credincios. De altfel, pe vremea aceea toată lumea credea. Mai mult sau mai puțin, dar toți credeau. Important era să crezi în puterea lui Dumnezeu, în faptul că El poate face minuni, că putea realmente interveni în destinele oamenilor.

arhia valorilor vremii. O autoritate în interpretarea Scripturii. O instanță care pronunța verdicte infailibile în materie de legislație civilă și teologică, și, desigur, și în problemele morale. Era probabil ceva mai mult decât un profesor mare din vremea noastră, fiindcă putea avea și o funcție în ierarhia templului. Și acesta l-a pus Mântuitorului întrebarea tot ca să-L ispitească, dar acestuia S-a hotărât să-i răspundă.

Pentru întrebătorul din pericopa evanghelică de astăzi, Domnul a ales calea cealaltă din Pilde: „Răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu se creadă înțelept în ochii lui” (26, 5). Una era să nu răspunzi unor întrebători opaci și fanatici, și alta era să nu răspunzi unui învățător de Lege. Era chiar util pentru misiunea Sa să accepte o convorbire cu un asemenea om, care pretindea că știe totul. E posibil chiar ca cel care întreba să fi avut o oarecare notorietate în opinia publică, să fi fost un om influent în conștiințele concetățenilor săi. Și-apoi, Iisus Și-a dat seama din întrebarea lui că, deși pusă cu gând de ispită, îi putea prilejui o expunere și o tâlcuire proprie a Scripturii, ceea ce, în ochii participanților la discuție, putea să-i crească prestigiul și autoritatea.

Dincolo de toate acestea însă, trebuie să observăm că învățătorul de Lege a pus o întrebare bună: „Ce să fac, ca să moștenesc viața cea veșnică?”. Întrebarea în sine, dacă nu

Și important era să crezi drept, să nu amesteci credința cu superstiția, să nu pui pe seama lui Dumnezeu ceea ce trebuia pus pe seama altcuiva. Să nu lupți împotriva lui Dumnezeu. Să nu-L ignori. Să nu-L blestemi. Să nu te lepezi de El, știind că există. Să nu te superi pe El. Să-L respecti poruncile. Nici Iisus n-a venit în societatea iudaică să propovăduiască credința în Dumnezeu, ci dreapta credință în Dumnezeu, fidelitatea față de El. A venit să-L explice pe Dumnezeu, să-L arate adevărata Față, care ajunsese în imaginea lor cam distorsionată, falsificată.

Când, înaintea oricărei minuni, învățătorul de Lege cerea credință, trebuie să înțelegem că cerea intensitate, certitudine declarată. Credință simplă aveau toți. Problema învățătorului de Lege era deci tocmai aceea pentru care venise Iisus: „Învățătorule, ce să fac, după ce știu totul despre Dumnezeu? Ce să fac, pentru ca ceea ce cred să mă ducă în Împărăția cerurilor?” Probabil că învățătorul cunoștea deja răspunsul, dar nu prea îl pune în practică. Mântuitorul îl va fi pus să repete ceea ce știa. Deși cu gând de ispitire, învățătorul va fi pus întrebarea și cu o legitimă curiozitate, dacă nu chiar cu ascunsă neliniște: „Dacă avem totul în Scriptură, de ce a mai venit acest Nazarinean? Ce așteaptă El în plus de la noi?”

Învățătorul de Lege va fi știut și el că, deși cunoștea Legea și profeții, nu era de ajuns. Ni se pare simplu când auziți: „Să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele ca pe tine însuși”, dar de fapt e foarte complicat. Ce înseamnă să iubești pe Dumnezeu? Să iubești ceva ce nu vezi? Dumnezeu e spirit. Cu Dumnezeu ai legătură numai prin rugăciune. Cu Dumnezeu nu te întâlnești față către față. Dumnezeu nu are nici o nevoie. Dumnezeu nu-ți cere ajutorul. Și atunci ce înseamnă: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău?”

Ca să înțelegem cât de cât ce înseamnă aceasta, trebuie să ne ducem la conținutul întregii fraze: „Să-L iubești din tot cugetul tău și din toată inima ta”. Adică, în primul rând, să recunoști că există. Gândirea ta, logica ta să recunoască în chip permanent existența lui Dumnezeu, iar inima ta să fie ca și cum ar fi permanent în fața lui Dumnezeu. Adică inima ta să-L simtă, iar mintea ta să gândească numai binele și să-L facă. Așa Îl iubești pe Dumnezeu, când Îl ai drept criteriu al gândirii și al simțirii.

Proba acestei iubiri se face prin aproapele, căci se adaugă: „și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Deci: ca pe Dumnezeu și ca pe tine

însuși. Vei arăta și-ți vei arăta și ție că iubești pe Dumnezeu prin iubirea pe care o ai față de aproapele. Criteriul acesta e fixat chiar de Sfânta Scriptură: „Cel ce nu iubește pe fratele său pe care-l vede, poate să iubească pe Dumnezeu pe Care nu-L vede?” (I Ioan 4, 20).

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să-i iubim pe toți oamenii ca pe noi înșine, așa cum a făcut și samarineanul din pildă cu cel de alt neam și cum ne iubește Dumnezeu pe noi toți, buni și răi! Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XXV-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 10, 25-37, 12 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie creștină

Sfântul Apostol Filip, unul dintre cei 12 Apostoli (14 noiembrie)

Dumitra
Groza

După Botezul Domnului în Iordan
A venit vremea să se arate,
Că L-a prezentat Prorocul Ioan,
Pe Cel ce ne va scoate din păcate.

„Iată Mielul lui Dumnezeu
Cel ce ridică păcatele lumii”, a zis
A doua zi Ioan Botezătorul
Către Andrei și Ioan, fiind convins,

După minunea de la Iordan,
Că Domnul Iisus e Mântuitorul,
Unul din Sfânta Treime
Și într-adevăr, El este Izbăvitorul.

Pentru ca oamenii să-L înțeleagă,
Trebuia să propovăduiască
Cuvântul lui Dumnezeu,
Ca pe oameni să-i mântuiască.

Avea nevoie de Apostoli
Care să-L urmeze mereu,
Să poată să-L fie alături
Și să respecte cuvântul Său.

Andrei și Ioan au fost primii ucenici,
Pe care Domnul Iisus i-a chemat
La propovăduire, iar cel de-al treilea,
Filip a fost cel binecuvântat.

Domnul a mers în Galileea,
Unde pe Filip l-a aflat,
„Vino după Mine”! i-a zis
Iar Filip, pe loc L-a urmat.

El a auzit această chemare
Nu doar cu urechile trupești,
Ci a fost pătruns cu toată ființa,
Îndepărtându-se de cele lumești.

S-a hotărât, pe loc, să-L urmeze
Luând aminte la învățătura Sa,

A înțeles viața Lui preasfântă
Și peste tot pe Domnul Îl va urma.

Lângă Marea Galileei era o cetate,
Care, Betsaida se numea,
„Casa Vânătorilor” sau (Vânători de pește)
După cum i se mai spunea.

De aici îi cheamă pe cei trei:
Andrei și Petru, cei doi frați,
Apoi pe Filip, prieten cu ei,
Împreună, aici, fiind adunați.

Primii doi chemați la Apostolat,
Erau pescari simpli și curați,
Iar Filip, era deja învățat
Și au ajuns toți trei nepătați.

Filip studiasse Sfânta Scriptură,
Și prorociile bine le-a înțeles,
Cele despre Mesia Cel mult așteptat,
Prin care roade bune a cules,

Că încă din copilărie, părinții
L-au dat pe Filip la învățătură
Și-a înțeles prorociile despre Mesia,
Cunoscând el bine Sfânta Scriptură.

De aceea el își dorea să-L cunoască,
Și-această oportunitate s-a ivit,
Că deși nu-L văzuse vreodată,
Dar în interiorul său, el L-a simțit,

Că citind prorociile despre Mesia,
Se aprinsese de dorința
De a-L vedea cu ochii săi,
Și a-L urma cu toată ființa.

Fără să ezite vreo secundă,
Când Domnul Iisus l-a chemat,
Filip a lăsat în urmă totul
Și pe Mântuitorul L-a urmat.

A învățat de la Domnul Hristos
Dumnezeiasca înțelepciune,
Prin care să fie răscumpărată,
Pentru totdeauna, întreaga lume.

Aflându-l pe Natanael, un prieten,
Filip i-a vestit bucuros:
„Am aflat pe Iisus, fiul lui Iosif,
Despre care-au scris prorocii, zis Hristos.

„Vino și vezi”, l-a îndemnat,
Știind că după ce-L va vedea,
Natanael se va fi bucurat
Și chiar și el Îl va urma.

„Din Nazaret poate să iasă
Ceva bun?”, Natanael s-a întrebat,
Dar când Domnul i-a descoperit
Ce gândise el înainte, a rămas stupefiat.

Când stătuse sub smochin,
La Mesia Cel așteptat medita,
Lucru, neștiut și auzit de nimeni,
Secretul doar el (și Iisus) îl cunoștea.

De îndată a crezut că Iisus
Este Fiul lui Dumnezeu:
„Tu ești Împăratul lui Israel”,
Bucurându-se-n sufletul său.

Filip a văzut că Învățătorul său
Este în toate desăvârșit,
L-a iubit mult, L-a ascultat,
Dar că e Dumnezeu, puțin, s-a îndoit.

S-a convins de acest lucru,
Când Domnul Iisus a hrănit
Cei 5000 de bărbați, plus femei și copii
Și-atunci, Filip, în credință s-a întărit.

Văzând că din mâna Domnului,
Hrană îndestulătoare-au primit

Mai mult de cinci mii de oameni,
S-a rușinat puțin și s-a smerit

Pentru împușinarea credinței,
Dar de-atunci cu toții s-au întărit
În credință, văzând puterea
Lui Dumnezeu și L-au preamărit.

S-au convins că în Iisus Hristos
Era puterea lui Dumnezeu,
Că Domnul Iisus este Mesia
Cel așteptat și Fiul cel slăvit al Său.

Între cei mai aleși 12 Apostoli
Și Filip a fost de Domnul cinstit,
Căpătând îndrăzneala de prieten,
Că Filip pe Domnul Iisus L-a iubit.

Când au venit la Ierusalim
Niște elini și n-au putut intra
La Domnul Iisus, fiind păgâni,
Pe Filip au început a-l ruga

Să-L vadă și ei pe Învățător,
Iar el la Apostolul Andrei s-a dus
Și împreună, cei doi prieteni,
Au intrat la Domnul Iisus,

Bucurându-se că și neamurile,
Doresc, ca, pe Domnul să-L vadă
Și să audă învățăturile Lui,
Ajungând mai apoi să și creadă.

Filip a auzit de la Domnul,
Că numai după moartea Sa,
Neamurile vor putea crede
Și-abia de-atunci se vor bucura.

Prin pilda cu „bobul de grâu”,
Domnul Iisus a explicat,
Că bobul dacă nu ar putezi,
Nici rod de grâu nu ar fi dat.

Prin aceasta înțelegând,
Că Domnul viața Sa Își va da
Pentru mântuirea omenirii,
Dar apoi, din morți va învia.

Când, după „Cina cea de Taină”
Filip, pe Domnul L-a întrebat:
„Doamne, arată nouă pe Tatăl”...,
Iar El, cu dragoste l-a apostrofă.

„De atâta vreme sunt cu voi
Și nu M-ai cunoscut pe Mine?”
„Oare nu crezi, Filipe, că eu sunt
În Tatăl și Tatăl în Mine?”

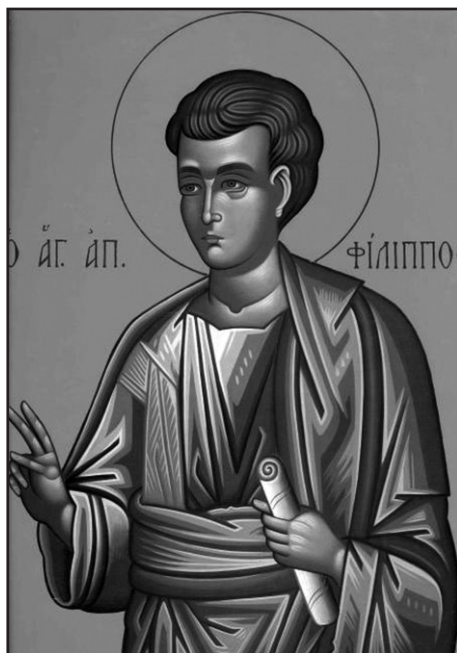
„Cel ce M-a văzut pe Mine,
A văzut pe Tatăl”, a precizat
Și astfel totodată, Domnul,
Pe necredincioși a luminat.

Prin această întrebare,
Filip a închis și gura ereticilor,

Care au aflat, plini de mirare,
Chiar în fața hulitorilor,

Care îl numeau pe Domnul
Iisus, ca fiind o făptură,
Iar nu făcător-a-toate,
Aceștia toți fiind plini de ură.

Filip a adus mult folos
Bisericii, căci în chip minunat,
Toți au aflat că Domnul Hristos,
Este Dumnezeu adevărat

Și este de-o-ființă cu Tatăl.
Astfel toți au înțeles și au învățat,
Și soborniceasca și apostoleasca
Biserică și toți cei care au urmat.

După patima cea de bunăvoie
Și după Învierea Domnului,
Și Filip a luat binecuvântare
Văzând și Înălțarea Domnului,

Iar la venirea Sfântului Duh,
La Cincizecime, era și el la un loc
Cu Apostolii, când Duhul Sfânt a pogorât
Peste ei, fiind și Fecioara în mijloc.

Filip s-a făcut propovăduitor
Al Domnului Iisus Hristos
Între neamuri, arătându-le
Viața dreaptă, cea trăită cu folos.

Sortul i-a căzut să meargă
În țările Asiei la început,
Însă a propovăduit mai întâi
În Galileea, unde o minune a făcut.

O femeie, purtând pe brațe
Pe fiul său mort, l-a întâmpinat
Plângând, iar Filip, rugându-se Domnului,
Pe copilul mort a înviat.

A mai înviat alt mort în Grecia,
Cu puterea Domnului Hristos,
Întorcând la credință pe mulți,
Propovăduind cu mult folos

În Iudeea, Galileea, Samaria,
Iar în Grecia, arhiereul grec a dorit,
Să-l prindă singur și să-l omoare,
Atunci, s-a înnegrit și a orbit.

Văzând primejdia celor orbiți
Trupește și sufletește, Filip s-a întristat
Și s-a rugat pentru ei cu lacrimi fierbinți,
Iar Domnul Iisus l-a ascultat.

Numai arhiereul, împotriva
Domnului Iisus Hristos a hulit,
Dar îndată s-a deschis pământul
Și, pe loc, de viu l-a înghițit.

Apostolul Filip pe foarte mulți
În numele Sfintei Treimi a botezat
Și pe un bărbat cinstit cu numele
Narcis, episcop l-a așezat.

Obosit, și-a plecat genunchii
Și cu smerenie s-a rugat,
Iar un vultur, cu aripile poleite cu aur,
În chipul lui Hristos răstignit s-a arătat.

Rugându-se și mai mult, în văzduh,
Chipul Crucii i s-a arătat,
Liniștind marea și valurile
Și întunericul nopții a luminat.

Filip s-a dus în Ierapoli, cetatea Siriei,
Unde L-a propovăduit pe Hristos,
S-a pornit asupra lui cu pietre,
Poporul cel necredincios.

A apărut un bărbat cinstit, Ir,
Care pe Apostolul Filip l-a apărut,
Dar când au vrut să dea foc casei lui Ir,
Filip, afară, la lumină s-a arătat.

Au început să îl lovească,
Pornindu-se cu răutate,
Aristarh, voind să-l prindă de păr,
Că dorea să îl târască,

Dar, pe loc, mâna dreaptă i s-a uscat,
A orbit de-un ochi și a surzit
Încât toți cei ce erau de față,
Pe moment au înlemnit.

Trecând un cortegiu funerar,
Filip, mortului i s-a adresat:
„Teofile, scoală!” l-a zis,
Iar Teofil, imediat s-a și sculat.

„Mulțumescu-ți, sfinte slujitor,
Că de multe rele m-ai izbăvit,
Căci doi arapi negri, în ceasul acela,
Mă muneau în iadul cel cumplit.

Și a căzut, plângând în genunchi,
Îmbrățișând picioarele Apostolului,
Care l-a scăpat din cumplite munci,
Cu ajutorul puternic al Domnului.

Rămânând cu toții uimiți,
Lui Ir, Apostolul Filip i-a poruncit
Să facă „Semnul Crucii” peste Aristarh
Și acesta s-a tămăduit.

Tatăl lui Teofil, cei 12 idoli ai săi
Din aur și argint, pe loc i-a sfărâmat
Și celor care aveau lipsă,
Cu toată dragostea aurul și argintul a dat.

Străbătând Siria și toată Asia
Cea de sus, în Asia cea mică a venit,
Unde, după ce a întors pe mulți,
Cu Apostolul Vartolomeu s-a întâlnit,

Cel care venise cu Mariamni
(Ca împreună să propovăduiască,
Sora Apostolului Filip, fecioara,
Ajutând pe mulți să se mântuiască.

Multe asupreli și nevoi
De la cei necredincioși au răbdut:
Bătăi, temniță, chinuri,
Dar Dumnezeu, viu i-a scăpat.

Buna vestire a lui Hristos
Împreună au propovăduit,
Până când, cu Sfântul Ioan
Cuvântătorul s-au întâlnit.

S-au bucurat toți nespun,
Continuând să propovăduiască
În Ierapoli pe Domnul Iisus,
Ca toți oamenii să îl cunoască.

Numai că acest popor fără minte,
Jivine, șerpi, vipere, cinstea,
Și unei vipere periculoase
Multe jertfe îi aducea.

Sfântul Apostol Filip cu însoțitorii,
Bunului Dumnezeu s-au rugat
Și de periculoasa viperă,
Prin rugăciune, au scăpat.

Sfântul Apostol Ioan a plecat
În altă parte să propovăduiască,

Iar ceilalți au continuat în Ierapoli,
Pe Domnul Hristos să-L vestească.

Acolo, un om orb, Stahie,
De 40 de ani se chinuia
Și să își recapete vederea
Foarte mult el își dorea.

Prin minune, Apostolul Filip,
Vederea lui Stahie i-a redat;
Atât cea trupească, cât și pe cea
Sufletească și apoi l-a botezat.

Mult popor, în jurul său s-a strâns
Și pe toți bolnavii i-a vindecat
Prin rugăciuni către Domnul
Și ei au crezut și s-au botezat.

A vindecat-o și pe soția antipatului,
Care fusese de o viperă mușcată
Și cu rugăciunile Apostolului,
Ea pe loc fusese vindecată.

Aflând antipatul că soția lui
Crede în Domnul Hristos
Și nu se mai închină viperei,
A devenit tare furios.

Și a dat ordin să ardă casa
Unde erau Apostolii găzduiți;
I-au prins, i-au dezbrăcat
Și rău au mai fost chinuiți.

Când voiau să o dezbrace
Pe fecioara Mariamni, pe loc,
Fecioara s-a transformat
Într-o văpaie de foc.

S-au speriat atacatorii
Și ea a rămas nevătămată,
Că a protejat-o Domnul
Pe fecioara cea curată.

Dar pe Apostolul Filip
Cu capul în jos l-au spânzurat,
Sfredelindu-i-se gleznele
Și cu pietre l-au atacat.

Au răstignit și pe Sfântul Vartolomeu,
Însă Dumnezeu nu a mai răbdut;
Au căzut în groapă, popii viperei
Și antipatul, când pământul s-a despicat.

Sfântul Apostol Filip s-a rugat
Pentru poporul necredincios,
Ce fusese înghițit de pământ,
Rugându-L el pe Domnul Hristos.

Pe oamenii simpli, nepricepuți,
Domnul Hristos i-a iertat
Pentru rugăciunile Apostolului Filip
Și din pământ i-a eliberat.

Numai popii viperei și antipatul
Au rămas înghițiți de pământ,
Pentru că nu au vrut să înțeleagă
Al Domnului Hristos cuvânt.

Apoi toți, cu un glas mare,
Pe Domnul Hristos au mărturisit,
Au cerut să fie botezați de Vartolomeu
Și pe Dumnezeu au preamărit.

Apostolul Vartolomeu și Mariamni,
Pe Sfântul Filip l-au îngropat,
După ce cu dragoste l-au plâns,
Vartolomeu, pe cei ce-au crezut, i-a botezat.

Pe Stahie l-a pus episcop,
Care biserici a construit,
A propovăduit cuvântul Domnului
Și în credință i-a întărit.

În locul în care a curs sângele
Lui Filip, o viță de vie a crescut,
După doar trei zile și foarte mulți
Oameni, în Dumnezeu au crezut.

Sfântul Apostol Vartolomeu,
Apoi, în Armenia a plecat
Și pe oameni la credință,
Cu multă dragoste i-a îndrumat.

Pe Vartolomeu, necredincioșii,
Cu răutate l-au răstignit,
Iar Mariamni a mers în Licanonia,
Unde credința a propovăduit.

Îi mulțumim Domnului Hristos
Că prin Sfinții Apostoli ne-a lăsat,
Învățăturile cele de folos,
Ca să ne scoată din păcat!

(14 noiembrie 2023)

Sursă foto: doxologia.ro

Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele?

„Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi?” (Luca 12, 20)

Sfânta Evanghelie ne prezintă un om bogat peste care Dumnezeu a trimis o mulțime nesfârșită de binecuvântări. Această pildă nu se referă la un om anume, ci bogatul lacom ar putea fi orice om care atașându-se de bunurile materiale, limitate și trecătoare intră într-o stare de robie sufletească. Totuși aceste multe binecuvântări pe care le-a primit nu au reușit să îl facă să își ridice ochii la

Dumnezeu sau să îl facă să cugete la cele vrednice cu adevărat de agonisit care se află în cer și care nu intrau în preocuparea sa pentru adevăratul viitor. De asemenea recolta neașteptat de bogată primită de la Dumnezeu în loc să îl umanizeze, îl dezumanizează și în loc să îl apropie de semenii, dimpotrivă îl izolează, ducându-l într-o stare de singurătate, în care se găsește doar el, gândurile și planurile sale. Aflat într-o stare de permanentă frământare și neștiind ce decizie care să-i aducă liniștea să ia, se întreabă, precum se întreabă cei care sunt lipsiți de cele necesare: Ce voi face?

Dacă Dumnezeu l-a binecuvântat cu sănătate și nu a trebuit să-și cheltuiască averea, precum a cheltuit-o femeia cu curgerea de sânge de doisprezece ani, el nu s-a gândit că sunt alții aflați în suferință față de care el ar trebui să aibă milă, așa cum Dumnezeu a făcut milă cu el și deci el nu are în preocupările lui pe cei săraci și nu dă importanță dragostei față de ei, care i-ar aduce răsplătă netrecătoare. De asemenea el nu a avut în vedere nici cuvântul dumnezeiesc care spune: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta” (Mt. 6, 19-21). Și chiar dacă furii, moliile și rugina nu i-au stricat comorile pe care bogatul le-a strâns pentru sine, iată că mai trecătoare decât comorile strânse a fost însăși viața sa, căci sufletul său care viețuia mai mult trupește a fost cerut de la el atunci când el încă își făcea planuri pentru viitorul pe care el îl vedea foarte îndelungat!

șoptească și sufletului nostru: ai multe bunătăți strânse: mănâncă, ... Pentru că atunci vom auzi și noi glasul lui Dumnezeu, muștrându-ne și zicând: Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi? De aceea Dumnezeu a rânduit ca sfârșitul nostru să fie necunoscut, pentru ca moartea să nu fie lăsată uitării de către cei ce trebuie să moară.

Cu adevărat viața omului nu stă în mulțimea averilor sale, căci cu adevărat bogat este cel bogat în cele dumnezeiești, acesta este fericit, care și-a pus nădejdea în cele folositoare. Acesta este cel care se mulțumește cu puțin și care iubește virtutea, adevărata bogăție. Ori virtutea face ca mâinile omului să fie întinse în ajutorul săracilor, ca o prelungire a mâinilor iubitoare ale lui Dumnezeu, alinând suferințele celor nevoiași după puterea și mijloacele de care dispune. Înțelegând importanța avertismentului transmis de cuvintele Mântuitorului din Sfânta Evanghelie, Sfânta Biserică îl îndeamnă permanent pe omul credincios să unească rugăciunea

cu postul și cu milostenia. Desigur că milostenia trebuie împlinită nu numai de cei bogați, pentru că bogăția este de două feluri: materială și spirituală, ca și firea omului. Dacă cea materială se referă la hrană, îmbrăcăminte și adăpost, cea spirituală se referă la un cuvânt bun, la o încurajare în vreme de încercare, la o mângâiere în vreme de întristare, la un sfat bun la ceas de îndoială, însoțite de rugăciunea pentru sănătatea și mântuirea aproapelui.

Milostenia este virtutea care ne aseamănă cu Dumnezeu: „Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv” (Lc. 6, 36), de aceea cuvintele Sfintei Evanghelii de astăzi să constituie un îndemn ca să folosim bogăția ca dar pe care Dumnezeu ni l-a dat ca să împărțim cu aproapele aflat în nevoie!

Soluția la neliniștea și frământarea acestui bogat și a tuturor acelor care au mai mult decât strictul necesar fiecăruia, o dă Sfânta Biserică, așa cum găsim acest îndemn în slujba Cununiei: „Umple casele lor de grâu, de vin, de untdelemn și de toată bunătatea, ca să dea și celor lipsiți”.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a XXVI-a după Rusalii,

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina,

Sf. Ev. Luca 12, 16-21, 19 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Mai mult decât atât, își strânge toate roadele primite, peste care se vede stăpân, și ca și cum ar petrece veșnic pe pământ, fără să gândească că nu va putea lua nimic cu sine din cele ce se află pe pământ, își spune pentru sine: voi zice sufletului meu: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te”. Din aceasta se vede limpede că diavolul niciodată nu își leapădă vicleniile sale, indiferent cât de multe sunt ostenele noastre, noi trebuie să ne sporim puterile sufletești și să le reînnoim, ca nu cumva mintea preocupată de bunurile aceste lumi, bucurându-se la vederea țării roditoare și când roadele sunt adunate în hambare să

Mărturii

Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina – Omul lui Dumnezeu

Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina este grabnic ajutor tuturor celor care îi cer ajutorul atunci când se află în nevoi și neputințe trupești și sufletești. Există foarte multe mărturii ale credincioșilor care au fost cercetați și au primit binefaceri de la Sfântul Nectarie.

Aș dori să aduc și eu o mărturie despre binecuvântările primite de la Sfântul Nectarie.

Anul trecut, am auzit de filmul dedicat vieții Sfântului Nectarie, numit „Omul lui Dumnezeu”, regizat de Yalena Popovic. Un film foarte impresionant care m-a marcat și m-a făcut să văd altfel lucrurile care se petrec în jurul meu. Cu toții avem necazuri și încercări, însă trebuie să știm că toate acestea vin din îngăduința lui Dumnezeu

pentru îndreptarea noastră și mai ales pentru întărirea noastră duhovnicească. Dumnezeu ne poartă tuturor de grijă și El știe cel mai bine ceea ce ne este de folos. De aceea, nu trebuie să deznădăjduim atunci când vin necazurile, ci trebuie să alergăm la Dumnezeu și să ne lăsăm toată viața în grija Lui. Toate vin cu un motiv...

Am văzut prin câte încercări și necazuri a trecut Sfântul Nectarie, cu câtă invidie și ură nedreaptă a fost tratat, fiind exilat pe nedrept, condamnat fără proces și calomniat fără motiv; și cu toate acestea el a rămas blând, smerit și încrezător în pronia lui Dumnezeu. Cu ce răbdare l-a înzestrat Dumnezeu! Răbdarea aceasta m-a pus pe gânduri... Este o calitate pe care toți slujitorii lui Dumnezeu trebuie să o

aibă. Și atunci am zis în sinea mea: „Sfinte Nectarie, tu ai fost de atâtea ori prigonit, clevetit și urât pe nedrept din răutatea și invidia diavolului și în toate ai avut răbdare și i-ai mulțumit lui Dumnezeu; te rog ajută-mă să dobândesc și eu un gram din răbdarea ta”. Din momentul acela s-a schimbat ceva în inima mea, nu mai pun toate răutățile la suflet și sunt mult mai liniștit. Sfântul Nectarie mi-a ascultat scurta rugăciune.

Minunea cu acel paralytic, prezentată la sfârșitul filmului, care a primit vindecare doar prin atingerea hainelor cu care Sfântul Nectarie a fost internat în spital m-a copleșit. Am plâns mai rău ca un copil... Cu ce mare har sunt încununăți Sfinții!!!

Îmi aduc aminte că în ziua (15 noiembrie 2022) în care am vizionat filmul eram bolnav. Aveam niște probleme de sănătate cu care mă confruntam destul de des și scăpam cu greu de ele: gâtul inflammat și amigdalele pline de puroi. Cu toate acestea, simțeam o liniște și o pace înlăuntrul meu, încât nu mă mai gândeam deloc la boală, tot gândul era la Sfântul Nectarie. Am adormit... Iar noaptea îl

visez pe Sfântul Nectarie. Îl văd cum vine la mine și îmi cercetează gâtul, îmi deschide gura, se uită puțin, îmi zâmbește, apoi pleacă. Mi-a rămas întipărit în minte chipul lui blând și smerit. Atunci nu am realizat ce s-a întâmplat, însă dimineața când m-am trezit am constatat minunea săvârșită de Sfântul Nectarie. Gâtul meu era complet vindecat și nu mai existau urme de inflamație sau infecții.

Mai este foarte puțin și se împlinește un an de când m-a cercetat Sfântul Nectarie. Îmi aduc aminte deseori de acest eveniment și îi mulțumesc Sfântului Nectarie pentru răbdarea și liniștea sufletească pe care mi-a dăruit-o. Îi mulțumesc pentru tămăduirea minunată, căci de atunci problemele cu gâtul au dispărut cu desăvârșire. Îi mulțumesc Sfântului Nectarie că mă are sub ocrotirea lui și îmi oferă îndrumare de fiecare dată când îi cer ajutorul.

Cât de minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi!

Pr. Daniel Budeanu

Motru, 21.10.2023

Sursă foto: doxologia.ro

Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor

Avem mai puțin de o lună până când vom sărbători Nașterea Domnului. Sf. Evanghelie de azi începe cu o întrebare pe care fiecare dintre noi ar trebui să și-o pună: „ce să fac ca să moștenesc viața de veci?”. Însă, mulți dintre noi se întreabă ce să facă pentru a deveni mai bogați, pentru a arăta mai bine sau pentru a se distra cât mai mult. Accentul e pus doar pe latura trecătoare a vieții acesteia. Acordăm tot timpul nostru vieții acesteia. Iar când e vorba de veșnicie, zicem că avem timp.

Totuși, deși vorbim despre un om bogat, acesta are și alte preocupări decât cele materiale. Acesta ar părea să conștientizeze importanța sufletului în comparație cu trupul. Până la urmă, acest om pare să înțeleagă că viața aceasta nu e eternă. Totuși, veșnicia e percepută tot ca un lucru material. El nu zice că vrea în Rai, ci să îl moștenească. Însă, Mântuitorul nu răspunde direct la această întrebare. Ar părea să fie foarte deranjat de apelativul pe care l-a folosit dregătorul. El consideră că nu trebuie să fie numit ca fiind bun. Câți dintre noi nu se consideră ca fiind buni? De fapt, ne considerăm că suntem cei mai buni. Ar fi greșit să înțelegem că Mântuitorul ar fi putut să fie rău. El zice că doar Dumnezeu e bun.

Aici, vedem iar cât de smerit a putut să fie Hristos. Mai departe, Hristos enumeră doar poruncile din Decalog care fac referire la aproapele nostru. Totuși, acestea nu sunt enumerate exact în ordinea din Decalog. Prima e legată de adulter. Vedem în zilele noastre cât de mult se promovează această patimă. Apoi se vorbește despre ucidere. Auzim în zilele noastre despre atât de multe crime săvârșite cu voie sau fără. Și tot noi zicem că e timp destul pentru suflet. După aceea, se vorbește despre furt. Din dorința de a avea mai mult decât altul, omul pare să fie dispus să facă orice. Cei bogați nu se mai saturează. Iar cei săraci suferă foarte mult din această cauză.

Apoi, se amintește despre mărturisirea falsă. Cât de ușor se părăsc oamenii. De multe ori, aceștia aleg

să mintă doar pentru a obține ce și-au propus. La urmă, se vorbește despre cinstirea părinților. Ne plângem că părinții nu mai sunt respectați de copiii lor. Dar oare părinții își respectă proprii lor părinți? S-ar părea că nu. Preferă să-i ducă la azil ca să scape de ei. Acesta spune că pe toate le-a împlinit. Din acest punct de vedere, acest om e de apreciat. Dar dregătorul mai are nevoie de încă un lucru. El ar trebui să vândă tot ceea ce are și să împartă la săraci. S-ar părea că acesta n-ar fi fost în stare să accepte așa ceva. E drept că nu e ușor a renunța la avere. Deși, acesta trebuia să renunțe la ceva trecător pentru veșnicie. Poate că acesta a muncit pentru avere. E posibil ca acesta să fi fost calculat pentru a strânge bogăția. Însă, chiar și așa, acesta ar fi putut să înțeleagă porunca lui Hristos.

Concluzia Mântuitorului e aceea că e foarte greu pentru un bogat de a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Acesta realizează o comparație: „mai lesne e a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în Împărăția lui Dumnezeu”. E adevărat că bogăția și sărăcia sunt termeni relativi. Sunt bogat sau sărac în funcție de persoana cu care mă compar.

Al doilea bogătaș al lumii e un sărac față de cel mai bogat om din lume. Sau un om cu o viață modestă e mai bogat decât unul care n-are nimic. E drept că sunt și unii cărora nu le place munca. E adevărat că pentru a face bani mulți de multe ori e nevoie de încălcarea legii morale, dar și celei penale. Astfel, pentru cei ce erau acolo prezenți, mântuirea pare să devină imposibil de dobândit: „cine poate să se mântuiască?”. Dacă un bogat nu poate să se mântuiască, atunci cum ar putea s-o facă un om sărac? Răspunsul Mântuitorului e unul pe cât de dur, pe atât de adevărat. Chiar dacă pentru noi, unele lucruri sunt imposibil de realizat, totuși Dumnezeu poate să facă totul pentru noi. Omenește e imposibil a renunța la avere pentru a-i ajuta pe ceilalți. Aici nu vorbim despre un leu dat din salariu pe o lună,

Dacă la început s-a vorbit despre atotbunătatea divină, la final se pune accent pe puterea infinită a lui Dumnezeu. Poate că ne întrebăm cu ce vom putea să trăim dacă suntem milostivi? Dacă depunem bani la bancă, aceasta ne va da o mică dobândă pentru acei bani. Dacă suntem milostivi, Dumnezeu va întoarce binele. Însă, nu e obligatoriu în acel moment. Știe El mai bine când și de ce ne va răsplăti acel efort pe care l-am

să îmbunătățim. Să lăsăm gura lumii. Ce ne oferă ea? Cu ce rămânem dacă o ascultăm? Și apoi, zicem că de ce lumea e rea. De parcă, noi nu suntem parte a lumii.

Să ne gândim la părinții care au copii bolnavi în lumea aceasta. Și dacă își vând casă, n-au bani să-și opereze copilul ca să se vindece. Dar noi zicem, da, dar am muncit pentru banii aceștia. E bine să câștigăm bani prin muncă onestă. Să nu ne punem

doar pe noi pe primul plan al vieții. Să-i vedem și pe restul. Ne dorim să trăim într-o lume mai bună. Bun lucru ne dorim. Dar ce facem în acest sens? Rămânem doar la nivel de dorință? Cum aplicăm ce ne propunem? Poate vom zice că sunt alții mai bogați care nu-i ajută pe alții. Da, dar ce dacă ei sunt de nota 3 la comportament, dacă noi nu luăm măcar un 5? Că tot picați suntem.

În schimb, nu vedem pe cei mai săraci ca noi care îi ajută pe cei mai săraci ca ei. Până la urmă, fericirea nu constă în ce ai. Fericit e cel care e în stare să împartă ce are cu restul.

Ținem de avere de parcă am rămâne cu ea mereu. Mergem la serviciu că avem nevoie de bani. Oricât avansăm financiar, tot ni se pare puțin. Omul, de lăcomia de mâncare și de băutură,

se mai satură la un moment dat. Dar de cea pentru bani, foarte greu devine sătul.

Avem un sac rupt în care tot strângem. Parcă am fi într-un film de comedie. Dar, dacă tot așa continuăm, comedia ar putea să se transforme într-o dramă. Tragedia e că nu vrem să înțelegem. Acum nu e târziu să ne schimbăm viața. Mai târziu, poate va fi. De aceea, să ne străduim azi să devenim oameni mai buni până nu va fi mult prea târziu s-o facem. Amin.

Prof. inv. primar Ionuț-Cătălin I. Popescu

Liceul Teoretic „Henri Coandă” Craiova

(reflecție la Duminica a XXX-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 18, 18-27, 26 noiembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

pus. Zicem că nu putem să fim milostivi. Spunem că trebuie să plătim facturi, să luăm mâncare. E adevărat până la un punct.

Avem nevoie de un telefon. Dar nu ne trebuie cel mai scump. E normal să avem o mașină. Dar nu e firesc să avem una nouă. De ce? Dorința nu trebuie să fie confundată cu o trebuință naturală. Sau mai bine zis, vorbim despre mândrie. Mereu ne comparăm cu cei care au mai mult decât noi. Și cum să sărăcim? Nu vrem să cădem din clasamentul bogăției. Ne interesează atât de mult de ce zice lumea, de parcă ea ar fi divinitatea noastră. Omul te urăște dacă ai mai mult decât el. Sau se bucură dacă ești mai sărac decât el. Așa că oricum o dăm, tot nu e bine. Să lăsăm comparațiile. Să ne comparăm viața noastră actuală cu cea trecută. Să vedem ce am putea

Efectele Tainei Sfântului Maslu

În conformitate cu cuvintele Sfântului Apostol Iacob, Taina Sfântului Maslu are efect asupra bolilor trupesti, dar și sufletești, prin iertarea păcatelor.

Harul dumnezeiesc, împărtășit bolnavului prin Taina Sfântului Maslu, „contribuie în primul rând la vindecarea trupului, însă el lucrează concomitent atât asupra sufletului, cât și asupra trupului, pentru ca sfințirea persoanei umane o raportăm totdeauna la unitatea și integritatea dihotomica (psiho-fizică) a făpturii omenești, a sufletului și a trupului, care nu pot fi disociate. Maslul este prin excelență, taina însănătoșirii întregii naturi omenești, a sufletului și a trupului”¹.

Părintele Stăniloae, referindu-se la structura logică a Tainei și la efectele ei, spune că „Taina aceasta poate fi so-

cotită, prin excelență, Taină a trupului, sau Taina rânduită pentru însănătoșirea trupului. Prin ea, se pune în relief valoarea pozitivă acordată de Dumnezeu trupului omenesc,

ca Unul care Însuși a luat trup, și îl ține în veci, ne mântuiește prin el, împărtășindu-ne viața dumnezeiască”².

Deoarece trupul este legat de suflet atâta timp cât omul trăiește „harul nu lucrează asupra trupului fără să lucreze și asupra sufletului. Asupra sufletului lucrează, însă, întărindu-l și curățindu-l de păcate și liniștind prin această conștiință, ceea ce are un efect întăritor și asupra trupului, ca să-l facă un in-

strument al lucrării bune a sufletului și ca să întărească și sufletul. De aceea, în rugăciunile Tainei se cer împreună tămăduirea trupului, iertare de păcate și curățirea sufletului de păcate”³.

¹ Arhim. Conf. Univ. Dr. Vasile Miron, *Taina Sfântului Maslu – o terapeutică a bolilor sufletești și trupesti*, în rev. „Biserica Ortodoxă Română”, seria a-IV-a, anul III (2012), nr. 3, p. 304.

² Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Teologie Dogmatică Ortodoxă*, ed. a doua, vol. 3, Ed. IBMBOR, București, 1997, p. 203.

³ *Ibidem*, p. 204.

Lucrarea Sfântului Duh în om, acordată și cerută prin săvârșirea Tainei Sfântului Maslu „nu s-ar produce, fără o deschidere a sufletului bolnavului, prin credință și căință. Acestea sunt stimulate, prin slujba Maslului, în omul bolnav, care are o sensibilitate deosebită pentru Dumnezeu, deoarece își dă seama de neputința sa ca om și-și pune nădejdea supremă în Dumnezeu”⁴.

Taina Sfântului Maslu săvârșită de întreaga Biserică și în Biserică, „înteste însănătoșirea bolnavului și reînțegrarea lui în comunitate, în Biserică – trupul lui Hristos ca anticipare a Împărăției lui Dumnezeu. Lucrarea

lui Dumnezeu în Taina Sfântului Maslu vindecă în primul rând prin faptul că luminează sensul vieții și al sănătății ca daruri ale lui Dumnezeu. În acest context, suferința cauzată de boală este legată de Crucea lui Hristos – Care a suferit și a murit pentru noi și a ajuns la înviere – și este transformată prin aceasta în mijloc de biruință a suferinței și a bolii”⁵.

Pr. Cosmin Constantin Dorobăț

Parohia „Sfinții Martiri Brâncoveni” Craiova

Sursă foto: doxologia.ro

4 Pr. Valer Bel, *Misiunea Bisericii în lumea contemporană*, Ed. Renașterea, Cluj-Napoca, 2010, p. 91.

5 *Ibidem*, p. 92.

Sfântul Ierarh Nicolae – mare făcător de minuni

Când eram mic, 6 decembrie era ziua în care mă bucuram de o mulțime de daruri pe care mi le aducea, ascunse în ghetuțe, un moș ce se chema Nicolae. În restul anului același „Moș Nicolae”, îmi provoca teamă când îl vedeam în mâna părinților mei, sub forma de nuia, pregătit să mă „răsplătească” pentru orice faptă rea.

Astăzi, Moș Nicolae, este pentru mine „făcătorul de minuni cel grabnic ajutător și milostiv”¹, este marele ierarh al Bisericii lui Hristos, care atât în timpul vieții cât și după aceasta „a îndemnat la pocăință, a vindecat bolnavi, a tămăduit îndrăciți, i-a ocrotit pe călători, i-a mângâiat pe cei săraci, le-a ajutat pe văduve, pe infirmi ori pe copiii părăsiți”².

Voi prezenta pe scurt, în cele ce urmează, viața Sfântului Ierarh Nicolae, urmând ca apoi să vorbesc despre minunile săvârșite de acest mare sfânt care este „pururea gata să ne vină în ajutor, în orice nevoie ne-am afla și orice vârstă am avea”.³

Acesta a trăit pe vremea tiranilor împărați Dioclețian și Maximilian (284-205) și a strălucit mai înainte în viața pusnicească și, pentru nespusa lui bunătate, a fost făcut arhieru. Mitropolitul Moldovei Varlaam, în Cazania sa de la 1643 ne spune că „de mititel arăta cum va fi și când va crește mare, căci în alte zile ale săptămânii sugea ca și alți prunci, iar miercurea și vinerea nu suga decât o dată de la sânul matern, și atunci seara.”⁴

Familia sa avea atât bogăția cerească, credința, cât și bogăția pământească. În această familie Sfântul Nicolae, al cărui nume înseamnă „biruitor de popor”, s-a născut ca rod al rugăciunii părinților săi, Nona și Teofan.

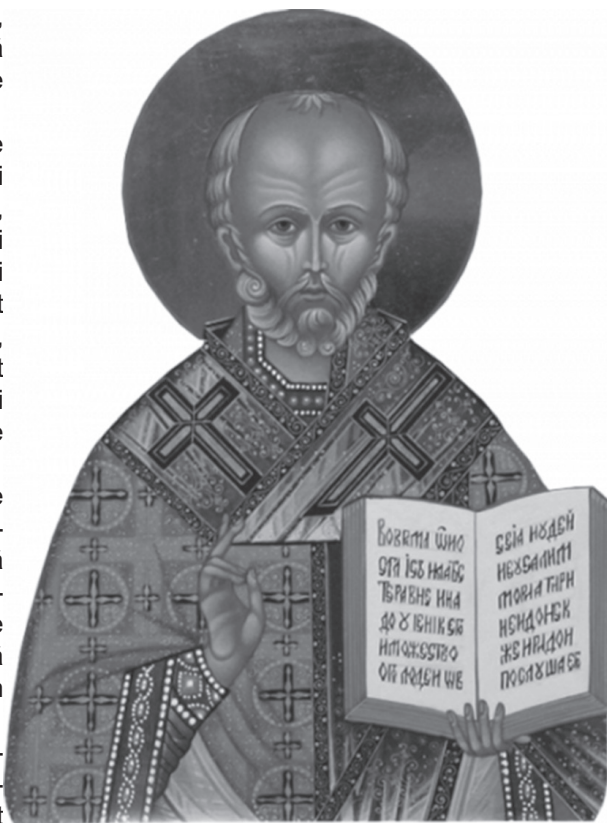
N-a mai avut alți frați deoarece Dumnezeu știa că „el va aduce multă și minunată mângâiere părinților săi atât în viața aceasta, cât și în cea Veșnică.”⁵

Crescând sfântul a fost dat la școală unde prin agerimea minții și prin povățuirea Sfântului Duh, în puțin timp a ajuns la multă înțelepciune, sporind mult în învățătura cărții. Dobândind adevărata înțelepciune și minte curată, tânărul Nicolae stătea adesea în sfintele biserici, câteodată până la o zi și-o noapte întreagă.

Unchiul său era episcop al cetății Patara, cetatea în care locuia sfântul cu familia. Și acest episcop, care purta numele tot de Nicolae, văzând râvna tânărului, l-a făcut preot. La hirotonie, episcopul, umplându-se de Duhul Sfânt, a prorocit zicând: „Iată, fraților, văd un nou soare răsărind marginilor pământului, arătându-se către cei întristați, ca o milostivă mângâiere. O, fericită este turma care se va învrednici a avea pe acest păstor! Căci acesta va paște bine sufletele celor rădăciți și la pășunea bunei credințe îi va aduce pe dânsii; apoi se va arăta și ajutor fierbinte celor ce sunt în nevoi!”⁶ Această prorocie s-a împlinit mai pe urmă, după cum se va vedea în cele ce urmează.

Una din faptele cele multe ale milostivirii sfântului Nicolae, este ajutorarea acelor fete sărace pe care tatăl lor voia să le vândă. Întâmplarea este una foarte cunoscută și ni-l arată pe sfânt ca mare ajutător al săracilor. Totodată, mergând cu o corabie spre Palestina, a făcut în această corabie minuni cărora li s-a dus vestea, din această pricină venind la el „mulți bolnavi și îndrăciți, săvârșind rugăciune, i-a tămăduit pe toți.”⁷

După cum am spus mai sus, Sfântul Nicolae a trăit în vremea împăraților Dioclețian și Maximilian. Aceștia „au trimis învățătură la toți locuitorii să piardă pe creștini și

1 L.S. Desartovici, *Viața și minunile Sfântului Nicolae*, Ed. Sophia, București, 2006, p. 4.

2 *Ibidem*, p. 5.

3 *Ibidem*.

4 Sf. Varlaam al Moldovei, *Cazania din 1643*, ediție îngrijită de J. Byck, București, 1943, p. 386.

5 L.S. Desartovici, *op. cit.*, p. 10.

6 *Ibidem*, p. 12.

7 *Ibidem*, p. 16.

să se înmulțească chinuitorii...⁸ Și sfântul a fost băgat în temniță cu alți creștini până au murit tiranii, și s-a urcat împărat Constantin, care i-a eliberat. După ce a ieșit, mergând în Mira, n-a trecut multă vreme și „s-a strâns de către marele Constantin, întâiul Sinod de la Niceea, la care a luat parte și minunatul Nicolae”.⁹

Întreaga istorie a vieții Sfântului Ierarh Nicolae ne arată că i s-a dat darul facerii de minuni. Dar ce sunt minunile? Mihai Urzică, în cartea sa ce poartă titlul „Minuni și false minuni”, afirmă că minunile „sunt întotdeauna împlinite de Dumnezeu sau de puterile cerești și de sfinți, ca mijlocitori între Dumnezeu și oameni, dar cu știința și voia Lui”.¹⁰

Minunile sunt dar al lui Dumnezeu pentru omenire. Darul acesta este dat din bunăvoință și milostivire celor care duc o viață sfântă. Prin minuni se vestește Dăruitorul darului facerii de minunii. Minunile sunt în sine mari binefaceri, dar slujesc și drept mărturie și dovedire a vieții duhovnicești pe care o trăiește sfântul.

Multe, mari și preaslăvite minuni a făcut Sfântul Nicolae, acest mare plăcut al lui Dumnezeu, pe uscat și pe mare, ajutând celor ce erau în primejdii, izbăvind de înecare și scoțându-i din adâncul mării la uscat; răpindu-i din robie și aducându-i la casele lor; izbăvind din legături

8 Sf. Varlaam, op. cit., p. 391.

9 Proloagele – *viețile sfinților și cuvinte de învățătură pe luna decembrie*, Ed. Mitropolia Olteniei, Craiova, 1990, p. 304.

10 Mihai Urzică, *Minuni și false minuni*, Ed. Anastasia, București, 1993, p. 13.

și din temnițe, apărând de tăierea de sabie și scăpând de la moarte, apoi multora le-a dat tămăduiri: orbilor – vedere; schiopilor – umblare; surzilor – auz; mușilor – grai. Pe mulți din cei ce pătimeau în sărăcie mare, i-a îmbogățit, iar celor flămânzi le-a dat hrană. Și la toată nevoia, s-a arătat gata ajutor, apărător cald, grabnic folositor și sprijinitor; iar acum, de asemenea, ajută pe cei ce-l cheamă și din primejdii îi izbăvește.

Minunile pe care le-a făcut Sfântul Ierarh Nicolae sunt numeroase, și sunt cunoscute de toți creștinii. Toate minunile pe care le-a făcut sunt de netăgăduit, atâția ochi văzându-le, atâtea guri vestindu-le. Aceste minuni sunt săvârșite pentru a slăvi pe Dumnezeu care este minunat întru sfinții Lui.

Sfântul Ierarh Nicolae a fost unul din cei mai mari făcători de minuni, aceste minuni neconținând până în zilele noastre, cei care cer ajutorul sfântului primind „ajutorul cel de sus.”¹¹ Toate minunile făcute de sfânt sunt și „ajutoare spre adevărata cunoaștere de Dumnezeu și spre mântuirea cea dăruită prin aceasta”.¹²

Pr. Cosmin Constantin Dorobăț

Sursă foto: doxologia.ro

11 Aurel Pipaș, *Ordinea firească și minunile*, Tipografia și Legătoria de Cărți Constantin D. Lupașcu, Bârlad, 1904, p. 107.

12 Sf. Ignatie Briancianinov, *Despre vedenii, duhuri și minuni*, Ed. Sophia, București, 2002, p. 61.

Interesul Părintelui Serafim Rose pentru studiul Cărții Facerii și metoda lui de interpretare (2)

(continuare din nr. 35)

Concluziile Părintelui Serafim despre obținerea cunoștințelor despre lumea dinaintea căderii în păcat a omului nu erau pur și simplu ale lui, ci în armonie cu Părinții Bisericii, care au vorbit destul de explicit. Sfântul Teofil, un succesor al Sfântului Apostol Petru la Scaunul din Antiohia din secolul al II-lea (c. 120–190) și apologet timpuriu, scrie: „Despre această lucrare de șase zile [a lui Dumnezeu], niciun om nu poate oferi o explicație și o descriere vrednică a tuturor părțile ei”, chiar dacă ar avea zece mii de ani să vorbească despre asta, „nici așa nu ar putea rosti ceva demn de aceste lucruri, din cauza măreției și bogățiilor nemaipomenite ale înțelepciunii lui Dumnezeu care există în cele șase zile, dar este o relatare succintă despre ea pe care o dă Sfânta Scriptură”.¹

Sfântul Ambrozie, din secolul al IV-lea (c. 340–397), episcop de Milano, binecunoscut pentru că l-a botezat pe Sfântul Augustin din Hipona, în „Paradisul” său ne îndeamnă la smerenie: „Nu putem, din cauza slăbiciunii umane, să cunoaștem și să înțelegem motivul creării fiecărui obiect. Să nu criticăm, așadar, în Sfânta Scriptură ceva ce nu putem înțelege. Sunt foarte multe lucruri care nu trebuie supuse judcății intelectului nostru. Mai degrabă, acestea

1 *Cartea a doua către Autolic*, 12, 18, în P.S.B. vol. 2, Ed. IBMBOR, București, 1980, p. 304, 309.

ar trebui privite din înălțimile înalte ale Providenței divine și din intențiile lui Dumnezeu Însuși”,² care se actualizează în cadrul Bisericii lui Hristos prin unirea și comuniunea cu El.

Astfel, interpretarea ortodoxă a Facerii o urmează pe cea a Părinților, care au experimentat viziuni despre Creație, și chiar mai mult, o viziune și o unire cu Hristos Înviat și slăvit. Părintele Serafim îl citează pe episcopul din Ninive, Sfântul Isaac Sirul (+700), ce vorbește despre o asemenea viziune: „Și de la aceasta este deja înălțat în mintea lui până la ceea ce a precedat alcătuirea lumii, când nu era făptură, nici cer, nici pământ, nici îngeri, nimic din ceea ce a fost adus la ființă și despre cum Dumnezeu, numai prin bunăvoința Sa, a adus dintr-o dată totul din neființă la ființă și totul a stat înaintea Lui în perfecțiune.”³

El se referă și la Sfântul Grigorie Sinaitul (c. 1265–1346), contemporanul isihast al Sfântului Grigorie Palama, care în lucrarea „Despre porunci și învățături” enumeră opt forme principale de contemplare, dintre care a treia este „alcătuirea lucrurilor vizibile”. Întrebând de ce aceasta este inclusă printre alte contemplații pur teologice, Cuviosul Serafim răspunde: „Nu pentru că există un aspect și o stare a creaturilor dincolo de sfera cunoașterii

2 Despre Rai, 7, în P.S.B. vol. 52, Ed. IBMBOR, București, 2007, p. 63.

3 *Cuvinte despre nevoință*, 21, în Filocalia vol. 10.

Interesul Părintelui Serafim Rose pentru studiul Cărții Facerii și metoda lui de interpretare (2)

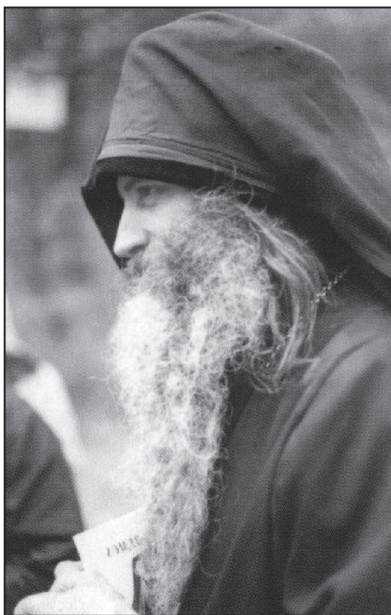
(urmare din pagina 11)

științifice...?”. Această teologie corespunde celei de mai devreme a inestimabilului gigant al Ortodoxiei, Sfântul Maxim Mărturisitorul (c. 580-662), care a scris despre contemplarea *logosurilor* sau *rațiunilor*, „modelele inteligibile (λόγος) după care lucrurile au fost făcute.”⁴ El scrie că cel care este angajat în această „contemplare naturală” ajunge să înțeleagă scopul dat de Dumnezeu pentru creația Sa și caută cauza însăși – adică Hristos⁵ – și astfel Sfântul are o mai mare și mai profundă înțelegere a creației decât este posibil din studiile științifice.

De fapt, arhimandritul Zaharia (n. 1946), copilul spiritual al Sfântului Sofronie și nepotul spiritual al Sfântului Siluan, scrie că toată știința modernă este rezultatul călugărilor medievali care, suferind de descurajare, au părăsit rugăciunea și au urmărit cunoștințe lumești.⁶ Vorbind despre rodul viziunilor în rugăciune, Sfântul Siluan scrie că „Sfinții vorbesc despre ceea ce au văzut și știu cu adevărat. Ei nu vorbesc despre ceea ce nu au văzut. Sfinții nu spun nimic din propria lor concepție.”⁷ Și chiar mai aproape de vremurile noastre, Sfântul Nicolae Velimirovici (1880-1956), episcopul de Zița, scrie despre viziunea noetică: „Pentru că înțelegerea umană și logica umană, oricât de mari ar fi, sunt prea mici pentru a ajunge la începutul și sfârșitul lumii. Înțelegerea este inutilă acolo unde este nevoie de viziune.”⁸

Deși marii Părinți ai Bisericii au fost foarte educați și au înțeles valoarea educației laice, Sfântul Vasile (c. 330-379), episcopul Cezareei Capadocii, cunoscut sub numele de „cel Mare”, unul dintre Sfinții Trei Ierarhi, și autorul unui *Hexaameron* care este considerat pe scară largă textul clasic al Bisericii în privința celor șase zile ale Creației, declară, precum Părintele Serafim citează: „Ne propunem să examinăm structura lumii și să contemplăm întregul univers, începând nu de la înțelepciunea lumii, ci de la ceea ce Dumnezeu L-a învățat pe slujitorul Său [Moise], când i-a vorbit în persoană și fără

ghicitoră”.⁹ Astfel, Mitropolitul Hierotheos Vlachos de Nafaktos (n. 1945), un teolog distins al Bisericii Greciei, poate declara în „Persoana în Tradiția Ortodoxă” că Sfântul Vasile cel Mare nu a acceptat pur și simplu nicio teorie științifică a vremii sale, ci mai degrabă a judecat toate teoriile după criteriile teologiei¹⁰ – un principiu care a fost afirmat mai devreme de Sfântul Teofan Zăvorâtul (1815–1894), episcopul de Tambov și uriaș al Ortodoxiei Ruse din secolul al XIX-lea. El scrie: „Învățătura pozitivă a Bisericii servește pentru a ști dacă un concept provine din Adevăr. Acesta este un test de turnesol pentru toate învățăturile. Indiferent ce din Teologie este în acord cu el, ar trebui să-l acceptați, orice din Teologie nu este de acord, respingeți. Se poate face acest lucru fără deliberări suplimentare,” și, „Știința merge înainte rapid, lăsați-o să facă asta. Dar dacă deducem ceva inconsecvent cu Revelația Divină, aceia nu sunt cu siguranță pe drumul

cel bun în viață, nu-i urmați.”¹¹

La fel, Sfântul Grigorie Palama indică sursa autorizată: „În plus, nu vedem niciunul dintre primii scriitori care să scrie despre vreun subiect ce depășește relatarea începutului lumii și a timpului, așa cum a consemnat-o Moise”.¹² Prin urmare, nu este corect să spunem că interpretările Părinților despre Faceri au fost pur și simplu limitate de cunoștințele lor științifice primitive, deoarece ei mărturisesc deschis că nu au căutat în știință și raționament uman pentru înțelegerea faptelor lui Dumnezeu înregistrate în Geneză și, după cum se va vedea, interpretările lor sunt adesea, de fapt, în contrast direct cu experiența noastră de zi cu zi a lumii căzute, pe care o investighează știința. Deși utilizează terminologia științifică a vremii lor, Părinții rămân centrați pe cele cuprinse în referatul biblic al Facerii, oferind o interpretare duhovnicească, dar și literală, a celor cuprinse acolo.

(va urma)

Prof. Mihai-Ionuț Coană

Sursă foto: doxologia.ro

⁴ Sf. Maxim, Ambigua, 7.

⁵ Idem, Cele patru sute de capete despre dragoste, I, 98-99.

⁶ Arhim. Zaharia Zaharou, *Lărgiți și voi inimile voastre*, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2015, p. 30.

⁷ Arhim. Sofronie Saharov, *Cuviosul Siluan Athonitul*, Ed. Accent Print, Suceava, 2013, p. 90.

⁸ Omilie la Duminica Lăsatului sec de carne, în *Predici*, Ed. Ileana, București.

⁹ Omilii la Hexaameron, VI, 1, în P.S.B. vol. 17, Ed. IBMBOR, București, 1986, p. 131.

¹⁰ *Persoana în tradiția ortodoxă*, Ed. Bunavestire, Bacău, 2002, p. 46.

¹¹ S. V. Bufeef, *Why an Orthodox Christian cannot be an evolutionist*, pe http://www.creatio.orthodoxy.ru/sbornik/sbufeef_whyntot_english.html, accesat la 25.10.2023.

¹² Sf. Grigorie Palama, *Cele 150 de capete*, 1, în Filocalia, vol. 7, Ed. IBMBOR, București, 1977, p. 424.